

SYNAKSARION IV NIEDZIELI PO ŚWIĘCIE PASCHY O PARALITYKU

Stichosy:

Słowo Chrystusa sparaliżowanego podniosło,
tylko Słowo dało to uleczenie.

Dzisiaj, w czwartą niedzielę po święcie Paschy, wspominamy paralityka i zgodnie ze zwyczajem świętujemy ten cud¹.

Świętowanie cudu z paralitykiem wyznaczono tutaj dlatego, że Chrystus dokonał go w czasie żydowskiej Pięćdziesiątnicy. Po przyjsciu do Jerozolimy na święto, On wszedł do sadzawki z pięcioma krytymi kruzgankami, zbudowanej przez Salomona², a która nazywana było Owczą³, tam bowiem myto wnętrzości owiec zabijanych podczas składania ofiar w Świątyni, lub dlatego, że każdy, kto wszedł tutaj pierwszy, gdy tylko woda jeden raz w roku była poruszona przez anioła, był uzdrowiony.

Znajduje tam człowieka chorującego już trzydzieści osiem lat i z powodu braku osoby, która wrzuciłaby go, leżącego bez ruchu, do wody. Nauczmy się stąd, jakim dobrem jest cierpliwość i zdecydowanie, i równocześnie tego, że Bóg, ponieważ miał być objawiony dar chrztu oczyszczającego wszelki grzech, przewidział w Starym Testamencie cuda dokonywane przez wodę, aby dar ten, gdy zostanie objawiony, został z gorliwością przyjęty.

Właśnie do tego paralityka, którego niektórzy niewiedomo dlaczego nazywają Jarem, przyszedł Chrystus pytając go, czy chce być zdrowym, a ten w odpowiedzi wskazuje na to, że nie ma nikogo, kto by mu pomógł. Chrystus wiedząc, jak bardzo jest on zmęczony przez chorobę, mówi: „Wstań, weź twoje łoże i idź”⁴. Natychmiast człowiek ten okazał się zdrowym i wzięwszy na plecy łoże, aby tego cudu nie uznano za złudny, skierował się z nim do domu.

Ponieważ była sobota, Żydzi zabraniali mu chodzić, on zaś powoływał się na Uzdrawiciela, który w sobotę nakazał mu chodzić, chociaż nie wiedział kim On jest, gdyż Jezus – jak mówi ewangelista – odszedł i ukrył się z powodu ludu,

¹ J 5,1-18.

² Salomon (ok. 1000 przed Chrystusem-ok. 931 przed Chrystusem), prorok biblijny oraz, król Izraela, syn i następca króla Dawida. Wielki budowniczy. Swój dwór uczynił ośrodkiem kultury, głównie literatury. Według tradycji biblijnej słynął z mądrości. Na lata jego panowania przypada największa świetność monarchii hebrajskiej.

³ Sadzawka Owcza, zwana po hebrajsku Betesda, była ośrodkiem kultu pogańskiego, por.: J. Klinger, *Z zagadnień wpływów archeologii biblijnej na nowe zrozumienie niektórych elementów doktryny wczesnochrześcijańskiej. Betesda a uniwersalizm Logosu*, [w tegoż:] *O istocie Prawosławia. Wybór pism*, do druku przygotowali M. Klinger & H. Paprocki, Warszawa, 1983, s. 91-109.

⁴ J 5,8.

który się tam zgromadził. Później Jezus odnalazł go w świątyni i mówi: „Wyzdrowiałeś, nie grzesz więcej, aby nie przytrafiło się tobie coś gorszego”⁵.

Niektórzy błędnie rozumując mówią, jakoby Chrystus powiedział tak dlatego, że później właśnie ten człowiek, gdy Jezus stał przed arcykapłanem Kajfaszem, uderzył Go w twarz, za co otrzymał jako swój udział torturę wiecznego ognia, gorszą od paraliżu, i nie tylko trzydzieści osiem lat, ale zawsze będzie cierpieć.

Pan wskazał jednak raczej na to, że choroba paralityka zdarzyła się z nim z powodu grzechów. Zresztą, nie każda choroba bywa z grzechów, ale też z naturalnych powodów i ze zbytniego objadania się, i z niedbalstwa, i z innych powodów. Gdy paralytyk dowiedział się, że jego Uzdrowicielem jest Jezus, uczuł to wiadomym Żydom. A oni odpłacając zemstą, szukali jak zabić Chrystusa za to, że On jakoby naruszył sobotę. Chrystus wiele z nimi rozmawiał dowodząc, że w sobotę też można czynić dobre uczynki, i jest to rzeczą słuszną, a On jako równy Ojcu jest Tym, kto nakazywał przestrzegać dnia sobotniego i jak Ojciec działa dotychczas, tak i On działa⁶.

Należy wiedzieć, że ten paralytyk jest innym, niż opisany przez Mateusza⁷. W tym wypadku uzdrowienie dokonało się w domu i ludzie służyli temu człowiekowi, który usłyszał: „Odpuszczone są twoje grzechy”⁸. W drugim wypadku uzdrowienie dokonało się w krużganku, a paralytyk według słów świętej Ewangelii „nie miał człowieka”⁹, ale swoje łożo wziął, jak i tamten¹⁰.

Dzisiaj dlatego świętujemy ten cud, że miał on miejsce w Pięćdziesiątnicy, podobnie jak z Samarytanką¹¹ i Ślepcem¹². Tomasza¹³ i niewiasty niosące wonności¹⁴ świętujemy bowiem, aby przekonać się o Zmartwychwstaniu Chrystusa, a pozostałe przed Wniebowstąpieniem, ponieważ On dokonał ich w różny sposób podczas żydowskiej Pięćdziesiątnicy i dlatego jeszcze, że o nich tak dokładnie wspomina Jan.

Chryste Boże nasz, z bezgranicznego Twego miłosierdzia, zmiłuj się nad nami. Amen.

⁵ J 5,14.

⁶ J 5,17.

⁷ Mt 9,2-7.

⁸ Mt 9,2.

⁹ J 5,7.

¹⁰ Por.: Św. Jan Chryzostom, *De paralytico*, PG 48, kol. 801-812.

¹¹ V Niedziela po święcie Paschy.

¹² VI Niedziela po święcie Paschy.

¹³ II Niedziela po święcie Paschy.

¹⁴ III Niedziela po święcie Paschy.